

Spomen na Gospodina našega

Spomen na Gospodina našega

Prije otprilike 3.600 godina Izraelcima je zapovijeđeno da uzmu krv pashalnog janjeta i nanesu je na okvire vrata svojih kuća, a zatim da uđu unutra i ostanu tamo do kraja noći. Upute dane Izraelcima bile su jasne i bilo im je jednostavno poslušati.

To se dogodilo i nama kada smo prihvatili Isusa kao našeg osobnog otkupitelja i simbolično nanijeli krv na okvire vrata naših srca. To je bio početak našeg putovanja.

NOĆ PASHE

Te su noći, nakon što je pashalno janje bilo zaklano, a krv nanesena na okvire njihovih vrata, Izraelci ušli u svoje domove i zatvorili vrata. Sada su trebali jesti pashalno janje nakon što je bilo ispečeno, i svi su bili ujedinjeni kao obitelj u tom pothvatu. Tako su ilustrirali kako su braća u noćnom razdoblju evanđeoskog doba okupljena od strane Jaganjca Božjega te kako, pod zaštitom krvi, sudjeluju u jagnjetu, prisvajajući si zasluge njegove žrtve. Podsjećamo se na 133. psalam, koji kaže: "Gle, k , kako je dobro i kako je lijepo kad braća žive u jedinstvu!" (Psalam 133,1). Izrael je te noći bio okupljen u svojim obiteljima u svetom, sretnom i mirnom zajedništvu.

Najvažniji dio te ceremonije bilo je prskanje krvi na okvire vrata kuća. To je simboliziralo spasenje krvlju, koje je temelj cijelog kršćanskog života. Isus, koji je "sam na sebi u svome tijelu na križu podnio naše grijeh" (1. Petrova 2,24), jest taj pashalni Jaganjac čija je krv prolivena da nas otkupi. (1. Petrova 1,19). Isus je učinjen "grešnim za nas, onaj koji nije poznavao grijeh; da mi postanemo pravedništvo Božje u njemu." (2. Korinćanima 5,21). Dok je Isus bio na zemlji, bio je osobito pažljiv prema stradalnicima, siromašnima, slijepima, šepavima i gubavcima. Cijelo čovječanstvo primatelj je blagodati otkupljenja bez obzira na društveni položaj. Krv Jagnjetova omogućuje našu povezanost s Bogom i jedni s drugima. On je središte jedinstva.

POTREBA ZA OKUPLJANJEM

Isus je rekao: "Gdje su dvoje ili troje okupljeni u moje ime, ondje sam ja među njima." (Matej 18,20). Skuplja nas Duh Sveti, a Krist je razlog našeg okupljanja. Takva okupljanja odlikuje svetost. Duh Sveti nas može okupljati samo k Kristu. Ne može okupljati . k imenu, obredu, sustavu ili udruzi, nego samo k proslavljenom Kristu na nebu. Riječ je o "malom stadu" koje se okuplja. Isus je rekao: "Tko me ljubi, riječ moju čuvat će." (Luka 12,32; Ivan 14,23). Dokaz naše ljubavi prema Isusu i Bogu jest činjenje onoga što nam zapovijeda u svojoj riječi. Oni koji se predaju Bogu i slijede Krista ne bi trebali i dalje željeti činiti svoju volju, što ometa djelo koje Bog čini u nama.

Na prvotnu noć Pashalnog blagdana, kada su se sve izraelske obitelji okupile u svojim domovima, okupili

su se oko pečenog janjeta – janjeta koje je prošlo kroz vatru. Upute u Izlasku 12,8–9 vrlo su jasne: "Toga će dana jesti meso, pečeno na vatri, s nekvasnim kruhom i gorkim travama. Ne jedite ga sirovog, niti skuhanog u vodi, nego pečenog na vatri; glavu mu s nogama i s utrobom njegovom."

Pečena janjeća jagnjad ilustrira kako se Isus, prava pashalna janjeća jagnjad, podvrgnuo djelovanju vatre – "vatrenim kušnjama" tijekom tri i pol godine svoje službe. Taj je dio ilustracije bio toliko važan da je Izraelu rečeno da je ne jede sirovu niti skuhanu u vodi, već pečenu na vatri: glavu s nogama i sa svim svojim utrobama.

UKLANJANJE KVASCA

Upute za jedenje pashalnog jagnjeta također se odnose na naše sudjelovanje u većem Pashalnom Jagnjetu. Izraelci su ga trebali jesti s nekvasnim kruhom. Kvasac je simbol zla i grijeha. Nikada se u Božjoj Riječi ne koristi za simboliziranje onoga što je čisto, sveto ili dobro. Praznik koji je Izrael trebao slaviti zajedno s Pashom nazivao se Praznik bezkvasnih kolača. Kao što Izlazu 12,15 nalaže Izraelu: "Sedam dana jedite bezkvasni kruh; već prvoga dana uklonite kvasac iz svojih kuća."

Time se trebala ilustrirati odvojenost Izraela od grijeha. Apostol Pavao nam kaže: "Izbacite dakle staru kvasinu." (1. Korinćanima 5,7). Pavao ne kaže: "Pokušajte izbaciti staru kvasinu." Naprotiv, on je u vezi s tim odlučan i kaže: "Učinite to." Naše tijelo može ometati takav program. Apostol je to prepoznao kada je napisao: "Želim činiti ono što je ispravno, ali

ne mogu. Želim činiti ono što je dobro, ali ne činim. Ne želim činiti ono što je pogrešno, ali svejedno to činim. Ali ako činim ono što ne želim, nisam ja taj koji zaista griješi; grijeh koji živi u meni to čini. Tako nalazim ovaj zakon na djelu: iako želim činiti dobro, zlo je tu sa mnom."" (Rimljanima 7,19–21). Međutim, moramo uložiti sav napor da uklonimo grijeh i zlo.

Izrael je to trebao činiti sedam dana. Broj sedam predstavlja potpunost. Kršćanin treba odbaciti zlo i živjeti u svetosti. Bog ne može podnijeti zlo u misli, riječi ili djelu. Kao što nas apostol Ivan podsjeća, govoreći o Bogu: "Ako kažemo da imamo zajedništvo s njim, a hodamo u tami, lažemo i ne činimo istinu." (1. Ivanova 1,6). Kasnije je rekao, "Ako kažemo da nemamo grijeha, varamo se i istina nije u nama." (1. Ivanova 1:8). Tijelo se i dalje nameće, ali Božjom pomoćnom milošću možemo ga držati potčinjenim. Ivan nastavlja: "Ako ispovijedamo svoje grijehe, on je vjeran i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde." (1. Ivanova 1:9)

Mnogo puta nas zatekne nepripremljene i možemo reći ili učiniti nešto pogrešno. U takvim prilikama moramo odmah potražiti našeg Zagovornika, kao što nas podsjeća Ivan: "Ovo vam pišem da ne griješite. A ako tko sagriješi, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista pravednika." (1. Ivanova 2,1). Novi um koji se razvija teži savršenstvu. Ipak, pojedini kršćanin ne može biti savršen dok ne primi savršeno novo tijelo. Kao što Ivan kaže: "Znamo da svatko tko je rođen [začet] od Boga ne griješi." (1. Ivanova 5,18). Ivan nam govori da oni koji su začeti od Boga ne griješe

namjerno. Nemaju simpatija prema grijehu. Oni očiste staro kvasče.

JEDENJE PASHAJSKOG JAGANJA

Izraelci nisu spašeni jedenjem beskvasnog kruha, nego krvlju pashalnog janjeta. Tako i kršćanin nije spašen praktičnom svetosti, nego krvlju Isusovom. Međutim, tko god nastavi u zlu i grijehu, bilo iz navike ili iz principa, neće imati istinsko zajedništvo s Isusom i neće uživati u njegovu spasenju. Oni koji primaju blagodati otkupljenja i pripadaju Božjem zboru moraju biti sveti, ali trebaju prepoznati da je njihovo spasenje po milosti, a ne po njihovoj svetosti.

GORKE TRAVE

Pashalno janje trebalo se jesti s gorkim biljem. Ono predstavlja gorko iskustvo Božjeg naroda, koje je povezano s iskustvom Isusa, predstavljenim u pečenom janjetu. "Ako trpimo [s njime], i kraljevat ćemo s njime." (2. Timoteju 2,12). "Moramo kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje." (Djela apostolska 14,22). Za Isusa je proročeno: "Izranjen je zbog naših prijestupa, zgnječen zbog naših nepravdi; kazna koja nam donosi mir bila je na njemu, a njegovim ranama mi smo iscijeljeni." (Izaija 53,5). Nismo iscijeljeni svojom svetinom.

Apostol Pavao, govoreći o žrtvama u Šatoru, kaže nam: "Zato je i Isus, da posveti narod svojom krvlju, , trpio izvan vrata. I mi dakle iziđimo k njemu izvan logora, noseći sramotu njegovu." (Hebrejima 13,12-13). Stoga moramo jesti pečelja jagnjeta s gorčim biljem kušnji i nevolja.

Uz Božju pomoć možemo razapeti svoje tijelo. (Galaćanima 5,24). Poput apostola Pavla, nastojimo disciplinirati svoja tijela. (1. Korinćanima 9,27). To moramo činiti da bismo mogli čuti riječi: "Dobro, dobroga i vjernoga slugo!" Matej 25,21

Dok su se Izraelci hranili janjetinom, bili su pripremljeni za putovanje. Bili su spremni napustiti Egipat. Nikada se više nisu smjeli družiti s Egipćanima. Trebali su jesti u žurbi, s palicom u ruci. Sve je to slikovito prikazivalo kako naš život treba biti obilježen našom budućom sudbinom kao su-nasljednika s Kristom u njegovom budućem kraljevstvu. Paličak je simbolizirao našu ovisnost, naše oslanjanje na Boga na putovanju. Sve je to bilo moguće zahvaljujući krvi Jagnjetovoj. Kao što nas je Bog ujedinio kroz Krista, tako će nas voditi i na našem putovanju u zemlju obećanja, nebeski Kanaan.

"NA SPOMEN MENE"

Običaj je svijeta obilježavati rođendane svojih heroja i velikana, dok su vrijeme i okolnosti njihove smrti, kao pravilo, prilično zaboravljeni. Vjerojatno je glavni razlog za to što su postignuća koja ih čine velikima ograničena na vrijeme dok su živi, dok smrt dovršava njihove karijere. Ali kod Isusa je taj red stvari obrnut. Istina, milijuni se svake godine rado sjećaju njegova rođenja, ali njegove su konkretne upute bile da njegovi sljedbenici obilježavaju njegovu smrt. Nije ostavio nikakve upute o proslavi svoga rođenja.

Naravno, bilo je nužno da se Isus rodi u svijet kao čovjek kako bi bio Otkupitelj palih ljudskih bića, ali upravo je njegova smrt omogućila otkupljenje. Glavni

cilj Učiteljevog prvog dolaska ostvaren je njegovom smrću. Njegov je život bio nadahnjujući; njegova su učenja imala dalekosežne učinke na ljudsko ponašanje; njegovi čudesa bili su blagoslovljena milost onima koji su imali koristi od njih; njegova su proročanstva pružila točan uvid u mnoga istaknuta događanja tog doba; no njegova bi se misija na zemlji uvelike uzaludila da nije bilo njegove smrti. Postignuća svih drugih ljudi prekinula je smrt, ali je služba Učitelja kroz smrt dosegla svoju najveću učinkovitost.

To je nesumnjivo razlog zašto je Božja volja da njegov narod obilježava Isusovu smrt. Od presudne je važnosti da uvijek pred sobom imamo nužnost Isusove smrti i činjenicu da smo upravo zahvaljujući njoj privilegirani sada uživati u nadi života kroz njega, u nadi vječnog života. Važno je da mi, kao sljedbenici Učitelja, pamtimo njegovu smrt, jer nas Sveto pismo poziva da umremo s njim. Kao što je bilo s Isusom, tako je i s kršćanima: njihovo služenje pobjedonosno je dovršeno tek kada su vjerno dovršili svoje djelo žrtve, čak i do smrti. Otkrivenje 2,10

ZNAČAJNI DANI

Posljednjih nekoliko dana Isusova zemaljskog života bilo je sudbonosno. Iako je on razumio značenje događaja koji su se slijedili jedan za drugim u brzom nizu, njegovi učenici u velikoj mjeri nisu mogli shvatiti njihovo značenje. Izrael je bio posve slijep na činjenicu da se tada u Judeji stvarala najvažnija povijest svih vremena. Upravo je tijekom tih dramatičnih dana Isus ušao kroz vrata grada

Jeruzalema, predstavljajući se Izraelu kao njihov predskazani Kralj i Mesija.

Nakon toga je istjerao mjenjače novca iz Hrama. Njegovi učenici na Maslinskoj gori upitali su ga o znakovima njegova drugog "dolaska" i o dovršetku vijeka. (Matej 24,2–3). Proslavio je pashalnu večeru sa svojim učenicima u gornjoj sobi. Juda je sklopio dogovor da ga izda u zle ruke svojih neprijatelja. Bila je ondje ona agonizirajuća scena u Getsemanskom vrtu; izdaja koja je uslijedila; suđenje pred velikim svećenikom; Petrova poricanja; suđenje pred Pilatom i Herodom; bičevanje; ismijavanje; i naposljetku, razapinjanje. To su bili događaji koji su obilježili posljednje dane najplemenitijeg dobrotvora čovječanstva. Za učenike su oni značili, prvo, veliku nadu, zatim zbunjenost, i naposljetku gorko razočaranje. Mnogim Židovima ti su događaji bili samo prirodna posljedica pogrešnih nastojanja lažnog pretenzenta koji je pokušao da ga se prihvati kao obećanog Mesiju Izraela, a s kojim su "legitimni" vladari njegova doba pravilno postupili. Samo je Isus razumio što se događa, a njegovo je znanje doprinijelo njegovoj sposobnosti da izdrži kušnju i dovrši djelo koje mu je dao njegov Nebeski Otac.

GOSPODAR PREZIRAN

Isus nikada nije bio popularan među pismopiscima i farizejima. Pojedinci među njima bili su impresionirani njegovim držanjem i učenjima, ali kao skupina bili su mu neprijateljski nastrojeni od početka njegove nesebične službe i nikada nisu propustili priliku učiniti sve što su mogli kako bi narodu stvorili loše mišljenje o njemu. No, mnogi obični ljudi sami su razmišljali.

Svidjele su im se milostive riječi koje je Gospodin izgovorio i složili su se da "nikada nijedan čovjek nije govorio kao ovaj čovjek." Ivan 7,46

Još uvjerljiviji za opće židovsko pučanstvo bili su brojni čudesa koja je Gospodin izveo. Ta dobra djela stvorila su proces rasuđivanja koji se odražava u riječima iscijeljenog slijepca. On je naznačio da ne razumije sve što je uključeno u velike blagoslove koje je primio, ali je znao da, dok je nekada bio slijep, sada može vidjeti. (Ivan 9,25). Mnogi drugi bili su slijepi, a sada su i oni mogli vidjeti. Osim toga, bili su gubavci koji su bili očišćeni; šepavi kojima je bilo omogućeno hodati; mnogi koji su bili oslobođeni od nečistih duhova; i mrtvi koji su uskrsnuli.

Možda je vrlo malo njih moglo shvatiti mnogo toga što je Učitelj učio, ali znali su da ih je blagoslovio, a njihovi su rodbina i prijatelji to znali. Stoga je priličan broj u Izraelu bio naklonjen Isusu i ne bi se lako dao pod utjecaj pismoznanaca i farizeja da se pridruži nastojanjima da mu oduzmu život. Iznad svega, štitila ga je providna briga njegova Nebeskog Oca, koja je spriječila njegove neprijatelje da ostvare svoje zle naume protiv njega sve dok nije došlo vrijeme da se njegova žrtva dovrši.

UVJERENI UČENICI

U međuvremenu, dok je Isus činio dobro i propovijedao evanđelje kraljevstva, njegovi su se učenici sve više uvjeravali u njegovo mjesto u Božjem planu. Kad ih je prvi put pozvao da ga slijede, vjerovali su da je on obećani Mesija. Ali kako su svjedočili njegovim čudima, slušali ga dok je

propovijedao narodu i sjedili mu pod nogama upijajući u potpunosti duh i dubinu njegovih milostivih riječi, njihovo je povjerenje moralo biti učvršćeno. Nije bilo čudo što je Petar izrazio spremnost umrijeti za svoga Učitelja.

Međutim, učenici su bili prirodni ljudi, još nisu bili rođeni od Duha Svetoga; stoga nisu bili pripremljeni na to da će služba njihovog Mesije, njihovog Gospodina, tako iznenada završiti. Čak je i Isusov prijedlog koji ih je mogao barem donekle upozoriti na ono što ih očekuje, izazvao žestok protest od Petra: "Neka ti to ne bude, Gospodine." (Matej 16,22). Isusov odgovor Petru u ovom je trenutku sadržavao dubinu značenja koju mogu shvatiti i cijeniti samo oni koji su rođeni od Duha. Rekao je: "Tko hoće spasiti svoj život, izgubit će ga; a tko izgubi svoj život zbog mene, pronaći će ga." Matej 16,25

Kako je to moralo zvučati čudno učenicima! I danas zvuči čudno onima koji nisu bili inicirani od Duha Svetoga u tajne Božjeg plana spasenja. Kako bi itko mogao spasiti svoj život gubeći ga? Isus je to učinio gubeći, odnosno žrtvujući, svoj zemaljski život. U uskrsnuću je nagrađen božanskim životom. Njegova je žrtva bila dobrovoljna, ali nakon što je dobrovoljno ušao u ovaj savez žrtve, njegovo bi povlačenje značilo vječnu smrt. Tako je spasio svoj život vjernim dovršenjem svoje žrtve sve do smrti.

Gubitkom svoga života u žrtvi, Isus je također osigurao priliku spasenja za sve Adamovo potomstvo. Nije ni čudo da je Božji narod proslavio tako izvanredno važnu značajku božanskog poretka, koja je tako različita od puta pale ljudske mudrosti!

Praktični i nadahnjujući aspekti Učiteljeve smrti sami su po sebi dovoljan razlog za proslavu tog događaja. U tom pogledu njegova je smrt bila praktična primjena načela božanske ljubavi, ilustracija onoga što ljubav treba i hoće činiti u našim životima ako njome, poput Isusa, budemo upravljani. Ako želimo biti poput njega, moramo i mi položiti svoje živote – motivirani istom ljubavlju koja ga je potaknula da izgubi svoj život za druge. Međutim, nikada ne smijemo izgubiti iz vida važniji aspekt otkupljenja Gospodnje smrti kao Otkupitelja čovječanstva.

PROGLASAN KRALJEM

Kasnije, nakon što je Sveti Duh došao na učenike koji su čekali na Duhove, razumjeli su te stvari koje prije toga uopće nisu mogli shvatiti. Ali iako nisu razumjeli sve što im je Gospodin rekao, nastavili su ga slijediti. Poslušavši njegove upute i kontaktiravši jednoga od njegovih prijatelja, nabavili su mlado magare, i na njemu je Isus trijumfalno ušao u grad Jeruzalem kao kralj Izraela.

Učenici su vjerovali da je Isus kralj Izraela i očekivali su da će u nekom prikladnom trenutku takvo predstavljanje biti nužno. Pitanje koje je u njihovim umovima izazvao Učiteljev govor o smrti sada bi, barem privremeno, bilo zaboravljeno. Ovako su stvari trebale biti. Isus je bio kralj i bilo je vrijeme da narod to sazna i dobije priliku da ga kao takvog pozdravi. Sada im je pružao tu priliku, a oni su je prihvatili. Učenici su sigurno mislili da je mesijansko kraljevstvo sada nadohvat ruke!

Zatim je Isus otišao u Hram, iscijelio bolesne koje je ondje zatekao i istjerao mjenjače. To se dobro uklapalo u njegov kraljevski ulazak u grad. Duhovni uspon učenika još je porastao. Svoj su entuzijizam " " iskazali skrećući Isusovu pozornost na prekrasne kamene ploče od kojih je bio sagrađen Hram. Možda su zamišljali kako će novi izraelski vladar uskoro preuzeti to veličanstveno zdanje. No, njihov je entuzijizam brzo utišao Isus, koji je primijetio da će doći vrijeme kada neće ostati ni kamen na kamenu od tog slavnog Hrama. Matej 24,2

Kakav je to šok morao biti! Očito je, međutim, to navelo učenike da shvate da još imaju mnogo toga naučiti o svom Mesiji i planovima za mesijansko kraljevstvo, jer ih kasnije nalazimo s Isusom na Maslinskoj gori, gdje ga ispituju o vremenu i znakovima njegova povratka i drugog dolaska te uspostave njegova kraljevstva.

Nisu imali jasnu sliku što njihova pitanja zapravo podrazumijevaju, ali su, barem donekle, iz Isusovih primjedbi naslutili da kraljevstvo nije bilo tako blizu kao što su pretpostavljali. Možda su se sada prisjetili i drugih stvari koje je on prije rekao, poput prispodobe o plemiću koji je otišao u daleku zemlju da primi kraljevstvo i potom se vratio. U svakom slučaju, željeli su saznati više o onome o čemu su shvatili da znaju tako malo.

Tada mu rekoše: "Reci nam, kada će se to dogoditi? I koji će biti znak tvog dolaska [grčki, "parousia" – "prisutnost"], i skonca svijeta [grčki, "aion" – "doba"]?" (Matej 24,3). Iz ovih pitanja očito je da su učenici naslutili, barem nejasno, da bi Isus mogao biti neko

vrijeme odvojen od njih te da će se kasnije vratiti kako bi uspostavio svoje kraljevstvo.

Učiteljev opsežan odgovor na njihovo pitanje čudesno je proročanstvo, ne samo o kraju doba, već i o općim prilikama tijekom cijelog doba, počevši od propasti židovske vlasti. Međutim, nema razloga pretpostaviti da je ono prosvijetlilo učenike i pripremilo ih za događaje koji su bili neposredno pred njima i pred njihovim Učiteljem. Nije bilo tako da nisu htjeli znati ili da nisu pokušali naučiti. Jednostavno je riječ o tome da prirodni čovjek ne može razumjeti ono što je od Duha Božjega. 1. Korinćanima 2,10-14

GORNJA SOBE

Umovi učenika do tada su bili uvelike uznemireni. Dok su se okupljali u gornjoj sobi koja je bila unaprijed pripremljena za njihovo sudjelovanje na Pashi, bilo je kao da je sam zrak bio prožet osjećajem nadolazeće tragedije. Isus je dao do znanja da se jedan od njih sprema izdati ga. Tada je uslijedilo o to uplakano i jadro pitanje: "Učitelju, jesam li ja?" (Matej 26,25). U ovoj se vezi vidi plemeniti dostojanstvo Učitelja. Naravno, znao je da je Juda izdajnik, no nije mu prigovarao, nego mu se i dalje obraćao riječju "prijatelju" [grčki: "drug"]. Matej 26,50

Učenici su imali mnogo toga naučiti o istinskom duhu i načinu razmišljanja Učitelja. Njihovo je stajalište bilo posve ljudsko i uvelike prožeto vlastitim interesom. Radovali su se pomisli na slavu koja će pripasti njima kada budu povezani s Isusom u njegovu kraljevstvu. O tome su razmišljali u onoj gornjoj sobi i prepirući se međusobno tko će biti najveći. To je Isusu pružilo

daljnju priliku da pokaže svoju poniznost, kao i svoju veliku strast za služenje. Opralao im je noge i objasnio da će onaj tko bude najveći među njima biti sluga svima.

Zatim je uslijedilo to čudno pitanje o posjedovanju mačeva. Isus je želio znati koliko ih njegovi učenici posjeduju. Kad su ga uvjerali da imaju dva mača, Isus je objasnio da je to dovoljno. (Luka 22,38) Možda to pitanje tada Isusovim učenicima nije bilo tako čudno kao što bi moglo biti nama sada. Navikli smo o njemu razmišljati kao o Princu mira i pacifistu. I doista je bio takav, jer se kasnije pokazalo da ne . ne bi dopustio da se ti mačevi upotrijebe u njegovu obranu.

Zašto je, dakle, pitao svoje učenike o posjedovanju mačeva? Sada znamo da je planirao demonstraciju svoje nepopustljivosti prema uhićenju. Petar je posjedovao jedan od dva mača i kasnije ga je pokušao upotrijebiti kako bi spriječio uhićenje svoga Učitelja. To je Isusu pružilo divnu priliku da dokaže kako se dobrovoljno predaje da bude razapet. Ne samo to, već je iscjelivši uho sluge velikog svećenika, koje je Petar posjekao nepromišljenom upotrebom svog mača, Isus pokazao da ne želi da itko trpi zbog njega, iako je sam trebao patiti i umrijeti za čitavo čovječanstvo.

HLJEBA I KALUPA

Isus i njegovi učenici bili su u gornjoj sobi kako bi jeli pashalnu večeru četrnaestog dana prvog mjeseca Izraela, Nisaana. To je bila godišnja uspomena na onu događajnu noć u Egiptu kada je krv prvog pashalnog janjeta bila posuta na pragove i okvire

vrata kuća te kada su Izraelci sigurno jeli pashu, dok su prvorodenci Egipta umirali. Izlazak 12:1-14

Bog je želio da se njegov narod sjeti velike oslobođenja koje je ostvareno u vezi s tim prvim Pashom, pa je Izraelcima zapovjedio da ga svake godine obilježavaju (). No, još važnije od njegove pouke za Izrael, to je pašno janje upućivalo na daleko važniju žrtvu "Janjeta Božjega", koje će ukloniti grijeh svijeta (Ivan 1,29). Isus je bio ta Jaganjac i sa svojim je učenicima posljednji put obilježio žrtvu tipičnog pashalnog janjeta, čija je on bio stvarnost.

Upravo je na kraju ovog blagdana Pashe Isus ustanovio novi obred za svoje sljedbenike. Objasnio je da kruh predstavlja njegovo slomljeno tijelo, a plod loze njegovu prolivenu krv. Zatim je zamolio svoje učenike da ih uzmu, objasnivši da će time naviještati njegovu smrt. (1. Korinćanima 11,23-26). Bila je to jednostavna služba koju je Gospodin tako ustanovio – tek pijenje čaše te zajedničko lomljenje i jedenje beskvasnog kruha. Nije bila zamišljena kao nastavak pashalne večere u novom obliku, već kao spomen na žrtvu pravog Pashalnog Jagnjeta, samoga Isusa, Spasitelja svijeta.

Sumnjivo je je li učenici u to vrijeme mnogo razumjeli ono što im je Isus rekao o kruhu i kaležu. Tada nisu shvaćali da je potrebno da Isus umre kako bi oni mogli imati život i uživati u povlastici vladati s njim. Nisu razumjeli da će njegovo kraljevstvo daleko zaostajati u pružanju blagoslova obećanih od Boga, osim ako se ne pronađe način za poništenje smrtne presude, koja je svu ljudsku rasu slala u grob.

Još su manje bili svjesni činjenice da, ako žele živjeti i vladati s Kristom, moraju trpjeti i umrijeti s njim. Međutim, kruh i vino predstavljali su dodatnu povlasticu svih Kristovih istinskih sljedbenika. Primamo blagoslove života koje pružaju njegovo slomljeno tijelo i prolivena krv, a također imamo i privilegiju slijediti njegove stope žrtve i služenja. Kakvo je samo blagoslovljeno zajedništvo naše. 1. Korinćanima 10,16.17.

OTPJEVALI SU HIMNU I OTIŠLI

Izlaganje navodi da su nakon što je Isus ustanovio spomen na svoju smrt odmah napustili gornju sobu i uputili se u Getsemansko vrt. Gospodarevo srce bilo je previše puno, a učenici previše umorni da bi ostali na daljnju raspravu. Tijekom sporog hoda izvan grada prema vrtu vodila se neka razgovora. Tada je Petar potvrdio svoju spremnost umrijeti za svog Učitelja i rekao da će to učiniti i ako ga svi ostali napuste. I Petar je to mislio ozbiljno, svim svojim srcem, što je kasnije pokazao u svom životu.

Ulazeći u vrt Getsemanski, Isus je pozvao Petra, Jakova i Ivana da se odvoje i bdiju s njim. Mislio je da bi oni možda bili raspoloženi moliti se s njim, ali nisu mogli. On se povukao dalje u molitvu. "Ako je moguće, neka me ovaj kalež mine", bila je njegova molba Ocu, "ipak, ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš." (Matej 26,39). Ne smijemo pretpostaviti da je Isus ni na trenutak poželio prekršiti svoj savez žrtve. Znao je da je Otcova volja da umre i bio je odlučan ispuniti tu volju.

Možda Gospodin do sada nije u potpunosti shvaćao da će njegova smrt biti tako sramotna, da će ga optužiti za bogohuljenje i izdaju. Za onoga tko nije činio ništa drugo doli dobro, tko je častio svoga Nebeskog Oca u svakoj svojoj misli, riječi i djelu, to su bile optužbe koje su slomile srce. Bio je radostan umrijeti kao Otkupitelj svijeta, ali je li bila Očeva volja da i na druge načine trpi? Bila je, i, uvjeren u to, Isus je bio smiren i zadovoljan.

Navodi se da je Isus bio zabrinut i da je čujan zbog svoje pobožnosti. (Hebrejima 5,7). Ne smijemo pretpostaviti da se bojao umrijeti. Ali treba zapamtiti da je Gospodin riskirao svoje postojanje kada je ušao u savez žrtvovanja sa svojim Ocem. (Psalam 50,5). Da nije bio vjeran, ne bi bilo uskrsnuća za njega. Stoga ga je brinula vječna smrt i upravo zbog toga, nema sumnje, bio je utješeno, uvjeren da je njegov Ocu i dalje "ugodan". (Matej 3:17; Ivan 12:27,32). Blagoslovljen tim uvjerenjem, Isus se potom predaje svemu posrnuću i sramoti koja je tako nezasluženo bila nagomilana na njega.

Što se tiče ljudske pomoći, Gospodin je imao vrlo malo tijekom posljednjih sati svog zemaljskog života. To nije bilo zato što su njegovi učenici bili nesućutljivi. Petar, Jakov i Ivan činili su se najbližima njemu, a Petar je zasigurno pokazao svoju spremnost pomoći. Ali ti ljudi s prirodnim načinom razmišljanja u potpunosti nisu mogli ući u kušnju kroz koju je njihov Učitelj prolazio i razumjeti je. Međutim, gdje je ljudska snaga zakazala, Nebeski je Otac podupirao i tješio. Isus se osjećao toliko sigurnim da mu je Otac uvijek blizu i spreman pomoći da je Petru rekao da, ako bi

to želio, može zatražiti zaštitu dvanaest legija anđela i da će mu se molba uslišiti. Matej 26,53

SIN BOŽJI

Napustivši Getsemansko vrt, Isus i učenici susreli su rulju koja je izašla iz grada da uhići njega, koji je bio predodređen da bude Kralj kraljeva. Gospodin se dobrovoljno predao, rekavši vođama rulje da je on onaj kojega traže. Uslijedio je izdajnički poljubac Jude, hrabar, no nepromišljen, pokušaj Petra da spasi svoga Učitelja od neprijatelja, a zatim je odveden u sudsku dvoranu na ispitivanje kod Velikog svećenika.

Poglavni svećenik Kajafa upita Isusa: "Jesi li ti Krist, Sin Onoga što je blažen?" (Matej 26,57.63; Marko 14,61). Isus odgovori: "Ti si rekao", znajući da će ga taj odgovor u očima poglavnog svećenika učiniti podložnim smrtnoj kazni. (Matej 26,64). Od samog početka njegova poslanja Gospodin je bio izazvan po pitanju toga je li Sin Božji. Sotona mu reče: "Ako si Sin Božji, baci se dolje" s vrha Hrama. (Matej 4,5-6). Isus je znao da je Sin Božji. Za njega nije bilo pitanja o tome, niti je trebalo kakvo spektakularno pokazivanje poput onog koje je Sotona predložio. Kad je bio kršten, dobio je jamstvo svoga Sinovstva kad se čuo glas Božji koji je govorio: "Ovo je Sin moj, omiljeni, u kojem mi je bilo ugodno." Matej 3,17

Nekoliko mjeseci prije nego što je Veliki svećenik ponovno postavio to pitanje u onoj sudbonosnoj posljednjoj noći Gospodinova zemaljskog poslanja, primio je slično jamstvo svoga Sinovstva. To je bilo na gori Preobraženja kada su ponovno došle one

riječi koje ohrabruju srce: "Ovo je moj ljubljani Sin, kojega sam se svidjelo; poslušajte ga." (Matej 17,5). Nebeski Otac ima čudesne načine da pripremi svoj narod za kušnje, i kakvu je samo čvrstinu ova svježa potvrda morala dati Isusu kada je kasnije stajao pred tim ljubomornim i pristranim velikim svećenikom koji ga je pitao je li Sin Božji. U Isusovoj misli nije bilo sumnje o njegovu Sinovstvu i, znajući kakav će biti ishod, potvrdio je istinu. Nije lako čvrsto stajati za istinu kada to znači smrt; ali Isus je to učinio i u tome nam je ostavio primjer da bismo hodali njegovim stopama.

ISUS KRALJ

Konačno, Gospodin je doveden pred Pilata. Kao predstavnik cara, Pilat nije bio zainteresiran za vjerske optužbe koje su Židovi iznijeli protiv Isusa. Oni su to vrlo dobro znali, pa su ga pred njim optužili da je Gospodin tvrdio da je kralj. Da je to bilo istinito, za Pilata bi to značilo da je Isus bio potencijalni suparnik caru, i iz tog razloga bi ga trebalo pogubiti.

Vjerska predrasuda zasljepljuje ljude za istinu i sprječava ih da pravilno procijene tuđe vrline i grijehe. Pilat nije imao vjerskih predrasuda prema Učitelju; stoga je istragom otkrio da optužbe protiv njega nemaju činjeničnog utemeljenja. Po njegovu sudu, čak i da je Isus zaista tvrdio da je kralj, to je bio tek vjerski pojam koji ga u stvarnom smislu nije činio suparnikom rimskog prijestolja. Pilat je stoga želio osloboditi Učitelja; no bijesna gomila, slijepa od predrasuda, nije mu to dopustila.

Isus je priznao Pilatu da Židovi govore istinu kada kažu da je on kralj: "Zato sam i rođen i zato sam došao na svijet", bio je njegov odgovor predstavniku Rima kada mu je to pitanje postavljeno. (Ivan 18, 37). I kakav kralj! Imao je tri i pol godine da pridobije one koji bi bili voljni voditi njegove bitke za njega, ali nije uložio nikakav napor da stvori vojsku. Isus je čak spriječio i svog vjernog slugu Petra da upotrijebi mač u svoju obranu. Umjesto toga, ovaj Kralj kraljeva dobrovoljno je umirao za svoje buduće podanike. Nije ni čudo da se takva smrt slavi! Ovoga kralja ljubavi okrunili su trnjem. Pljunuli su na njega i ismijavali ga. Natjerali su ga da nosi svoj križ, a na kraju su ga pribili na njega da umre. Iznad njegove glave, po Pilatovoj zapovijedi, postavili su natpis: "Ovo je kralj Židova." (Luka 23,38). Pilat je želio da svijet zna da ovaj izvanredan čovjek umire zato što su ga Židovi mrzili i odbacili kao svoga kralja. Ali iz Isusove perspektive, on je umirao kao Spasitelj svijeta. Za njega okolnosti koje su dovele do njegove smrti nisu bile važne.

Dok je visio na križu, oni koji su stajali u blizini vikali su: "Ako si Sin Božji, siđi s križa." (Matej 27, 40). Bio je to isti izazov koji je Sotona bacio Gospodinu više od tri godine ranije. Tada je odbio učiniti išta da drugima dokaže da je doista Sin Božji, niti nije podlegao iskušenju da to učini sada dok je visio na križu. Nije bilo više razloga da to učini nego što je bilo razloga da dopusti Petru da upotrijebi mač da ga brani.

Glavni svećenici i pisari sprdali su se među sobom: "Drugima je pomagao, a sebe ne može spasiti." (Matej 27,41-42). Ah, kako malo su shvaćali da je

Gospodinovim odbijanjem da spasi samoga sebe on osiguravao spasenje za njih i za sve obitelji zemaljske! To je velika lekcija koju moraju naučiti svi koji žele steći vječni život. Zato Isus želi da mi slavimo njegovu smrt. Važno je da nas tako podsjetite na izvor našeg spasenja kako bismo ostali ponizni pred Bogom i shvatili punu mjeru naše potrebe – potrebe koja se zadovoljava njegovom smrću.

Da bi Isus u potpunosti zauzeo mjesto grešnika, bilo je nužno da Nebeski Otac na trenutak povuče svoju naklonost. Tada je Gospodin uzviknuo: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" (Marko 15,34). Ali kad je napokon umro, to je bilo s punim pouzdanjem: "U ruke Tvoje predajem duha svojega" bile su njegove posljednje riječi, i njegovo zemaljsko poslanje bilo je dovršeno – trijumfalno dovršeno u smrti. (Luka 23,46). Kao sljedbenici Učitelja i članovi Kristova tijela, naš je privilegij također prinijeti žrtvu. (Rimljanima 12,1). I kada slavimo njegovu smrt, ponovno potvrđujemo svoju odlučnost da vjerno slijedimo njegove stope.

Mnogi, uključujući i ispovijedane kršćane, ne shvaćaju da se patnja Kristova nastavlja u svakodnevnim žrtvama koje podnose njegovi sljedbenici, budući da su "zajedno zakopani u smrt njegovu" (Rimljanima 6,5). Ali to je bio način na koji je Božji plan djelovao tijekom Evanđeoskog doba.

Svake godine, na dan spomena Gospodnje smrti, nakon zalaska sunca, mnogi Gospodnji narod diljem svijeta sastat će se na svojim lokalnim područjima i ponovno će se prisjetiti čudesnog dara Božje ljubavi, čak i Isusa, " , Jaganjca ubijenog od postanka

svijeta." (Otkrivenje 13,8). Istodobno će ponovno posvetiti svoje živote da bi vjernije slijedili Otkupiteljeve stope, radujući se povlastici žrtve i služenja, kako bi živjeli i vladali s njim. Rimljanima 6,5,8; 8,17

NJIHOVO OSLOBOĐENJE I NAŠE

Nije postojao radio ni televizijski prijenos za širenje vijesti, niti novine ni elektronički mediji koji bi istaknuli tragičnu činjenicu onoga što se događalo te večeri četrnaestog dana mjeseca Nisaana, više od tisuću i petsto godina prije Prvog dolaska Krista – te noći u Egiptu kada su umrli prvorodenci iz svake egipatske obitelji. Nije vjerojatno ni da bi širenje takvih vijesti imalo ikakve koristi, jer je svaka obitelj u zemlji bila toliko zaokupljena vlastitom tugom da je upitno je li se uopće mnogo razmišljalo o nevolji drugih. Anđeo smrti nije gledao tko je tko, jer su prvorodenci faraona, kao i najskromnijeg Egipćanina u zemlji, stradali te noći prije toliko stoljeća.

To je stara priča, ali njezino značenje za Božji narod postaje sve važnije s svakom godinom. Ne toliko nas brine činjenica da su prvorodenci Egipta umrli, koliko to da su prvorodenci Izraela spašeni od razorne ruke koja je te sudbonosne noći prošla kroz zemlju. Za njih je to bila noć oslobođenja – oslobođenje prvorodenaca od smrti i oslobođenje cijelog Izraela od egipatskog ropstva sljedećeg dana.

I tako, četrnaestog dana mjeseca nisana, kao i svake godine od tada, narod Gospodnji diljem zemlje na vrlo poseban način prisjeća se svoje nade u oslobođenje kao antitipične "crkve prvorodenca" i raduje se svojoj

izgledu za oslobođenje svijeta čovječanstva od ropstva grijehu i smrti, koje započinje ujutro tog slavnog novog kraljevskog dana. Hebrejima 12:23

PAŠHAJSKO JAGNJE

Ovo je misaona pozadina koja pomaže naglasiti značenje Gospodnje večere sjećanja onima koji se raduju sadašnjoj istini. Svi se sjećamo uzbudljive priče o tome kako su prvorodenci Izraela spašeni u onu prvu noć Pashalnog blagdana. To je bilo zato što su poslušali Božje upute, dane im preko Mojsija – upute koje su zahtijevale prolijevanje krvi pashalnog janjeta. Svaka je hebrejska obitelj morala pokazati svoju vjeru u spasiteljsku moć te krvi tako što ju je nanijela na dovratnike i pragove svojih kuća. Svaka obitelj koja to nije učinila stradala je zajedno s Egipćanima.

Mi sada, naravno, znamo da krv tog tipičnog pashalnog janjeta nije imala samu po sebi vlastitu spasonosnu moć, već je Gospodin time samo pružio ilustraciju čudesnog načina spasenja kroz dar svoga ljubljenog Sina. Imajući na umu tu misao, kako su dirljive riječi Ivana Krstitelja o Isusu: "Evo Jaganjca Božjega, koji uklanja grijeh svijeta." (Ivan 1,29). Ubod smrti počeo je pustošiti ljudski rod u Edenskom vrtu, a jedini način da se ta pustoš ukloni bio je prolijevanje krvi – ne krvi janjeta, niti junica i jaraca, nego dragocjene krvi Isusove, onoga tko je postao savršena zamjena za izgubljeni život pradjedova Adama. Hebrejima 9,11,12

GOSPODINOVO SPOMEN-OBNARAVANJE

Više od tri godine nakon što ga je Ivan prepoznao kao "Janjet Bogu", Isus je radio i služio, polažući svoj život za narod. A sada je došlo vrijeme da se njegova žrtva dovrši, kada je trebao biti zaklan kao istinski pashalni Janje, žrtva koja je bila nužna kako bi se osiguralo izbavljenje i za crkvu i za svijet. Stoga je dogovorio sastanak sa svojim učenicima u "gornjoj sobi", kako bi ondje posljednji put s njima sudjelovao u godišnjoj blagojdanici koja je obilježavala okolnosti one izvorne uskršnje noći u Egiptu. Matej 26:17-20

Kad je to dovršio, Isus je uzeo kruh i plod loze te ustanovio novi obred – jedan od samo dva koja su naložena njegovim sljedbenicima, drugi je krštenje vodom, ali su oba tek simboli. Dao je kruh svojim učenicima i pozvao ih da ga uzmu, objašnjavajući da on predstavlja njegovo tijelo. Isto tako i kalež, objašnjavajući da on predstavlja njegovu krv i da će njegova krv biti prolita za njih. Matej 26,26-28

Ovo nije bilo zamišljeno kao novi oblik Pashalnog obroka. Što se tiče Isusa i njegovih sljedbenika, godišnje obilježavanje Pashalnog obroka te je noći došlo kraju. Bio je to samo tip, odnosno sjena, koja je upućivala na Isusa i na prolijevanje njegove krvi, a sada kada je on došao i trebao biti zaklan za grijehe svijeta, nije bilo smisla nastaviti s obredom Pashalnog obroka. Ono što je Isus zapovjedio svojim učenicima bilo je zamišljeno kao spomen na njegovu smrt, i u svrhu da se njegovim sljedbenicima neprestano pred očima bude ono što je to za njih značilo, te udio koji su trebali imati s njim kao "crkva prvorođencâ".

Kada razmišljamo o Isusovoj prolivanoj krvi i njegovom slomljenom tijelu, kako su predstavljeni "kruhom" i "čašom", to nam pomaže shvatiti blagoslovljenu činjenicu da je dao svoj život za nas – da je izlio svoju dušu do smrti. Koliko bismo trebali biti zahvalni na tome! Doista, jedna misao koju bismo trebali nastojati imati na umu na godišnjoj proslavi Spomena, i uvijek, jest misao zahvalnosti – zahvalnosti za Božju ljubav što je dao svoga Sina da umre za nas i zahvalnosti za Isusovu vjernost što je položio svoj život kao naš Otkupitelj.

Jedini način da pokažemo našu zahvalnost za bilo koji dar jest da ga prihvatimo i upotrijebimo; i to bismo trebali činiti s Božjim darom. Trebali bismo prihvatiti Isusa i upotrijebiti zasluge njegova žrtvovanog života kako je predviđeno božanskim planom. Potpuno prihvaćanje Isusa, što se očituje kroz sudjelovanje u spomen-obroku, podrazumijeva potpuno predanje naše volje da činimo njegovu volju, prihvaćanje njega kao naše Glave. Tada učimo da je njegova volja za nas da i mi položimo svoje živote u žrtvu, kao što je on učinio.

PRIČEST

U skladu s tom mišlju, apostol Pavao objašnjava da naše sudjelovanje u kruhu i kaležu predstavlja zajedništvo i sudjelovanje, zajedništvo u žrtvenom djelu Kristovu. To je ozbiljna misao, ali i ona koja nas treba potaknuti na veliku marljivost u služenju Gospodinu, jer upravo na toj osnovi imat ćemo privilegij živjeti i vladati s njim. Rimljanima 8:17,18

Kad ove godine sudjelujemo u spomen-obroku, imajmo na umu ove misli. Razmislimo o velikom oslobođenju koje ono predstavlja za nas i za svijet čovječanstva, kao što je predskazano Izraelovim iskustvom u Egiptu. Radujmo se zaštiti koju nam krv pruža kao članovima klase prvorodenih i udjelu koji ćemo imati s Isusom u oslobađanju cijelog čovječanstva od grijeha i smrti u onome velikom danu koji slijedi nakon noći Pashe – Evanđeoskom dobu. Kakva blagoslovljena nada!

Dok razmišljamo o patnjama kroz koje je Isus prošao kako bi otkupio ovo oslobođenje – velikoj optužbi za grijeha koja je na njega nastojana, podsmijehu, bičevanju, okrutnosti križa – neka naša srca odgovore odlučnijom odlučnošću da mu budemo vjerni, bez obzira na cijenu. Potrebno je usmjeriti svoja lica, kako Sveto pismo navodi, "kao kamen", slijedeći njegove stope žrtve i patnje sve do smrti, znajući da će nas Gospodin pomoći u svakom trenutku potrebe. Izakija 50,7

Svi bismo trebali živjeti svaki dan kao da je posljednji. Ako to činimo, nastojat ćemo, kao Božji sveci, ispuniti svoje zavjete posvećenja, žrtvujući tijelo i njegove interese, te usmjeravajući svoje naklonosti na ono što je gore.

Neka nas Gospodnja večera svake godine zatekne bližima Gospodinu nego ikad prije i sa sve većom zahvalnošću za sve što Njegova krv znači za nas i što će tek značiti za čitavo čovječanstvo.